

3.

Ami azt illeti, Page inkább Vegast választotta volna, mert ott még sosem járt. Már látta is lelki szemei előtt a hatalmas, számokkal teli rulettasztalt és Annát, amint rámosolyog és egy nagyobb összeget tesz a pirosra.

– Ez az! – Bolt hangja éles késként hasította szét az ábrándot. A tett színhelyén álltak, messze a kaszinók fényes világától. – Az Ö ösvényt jelent, ahogy sejtettem.

Ha valaki, hát Niedermüller ezredes megértemelte, hogy a budapesti gyilkossági osztályt vezesse, ami, ugye, egyszerre csak egy embernek adatik meg, habár a pozícióra nem kevesen ácsingóztak. Niedermüller alapvetően ki nem állhatta, ha külföldi kollégákat vontak be a nyomozásba, igaz, nem is fordult elő gyakran. Boltot viszont kedvelte, és a pillanatnyi helyzetet elnézve most kifejezetten szerencsének tartotta, hogy ő is jelen van.

– Itt ásta el, ahogy írta – kiáltotta a főnyomozó Boltnak, aki határozott léptekkel közeledett felé.

28 méterre a délre vezető ösvényen találták meg a P-t, azaz a padot. Az ezredes úgy 5 méterrel lejjebb és két méterrel jobbra állt a lejtőn, ahogy a J-ből kikövetkeztették, közvetlenül a holttest helye mellett. Egy ember méretű lyuk tátongott a rendőrségi szalag mögött.

– Nem vesződött sokat az ürge. Éppen hogy elkaparta – mordult fel Bolt, aki ekkorra már az ezredeshez ért és a kezét nyújtotta. Niedermüller viszonzta az üdvözlést.

Az ezredes volt minden zsarú mintaképe, a rendőrség büszkesége. Jól mutatott egyenruhában és civilben egyaránt. Egészen fiatal korától kifinomult és intellektuális fazonnak tartották, akiből olyan rendőr lett, aki mindig minden részletre odafigyel. Most is magával hozta az áldozat aktáját, mert számított rá, hogy Bolt azonnal látni akarja.

– Mit tudunk a lányról? – kérdezte Bolt.

Vagy egy tucat fotó közelített Bolt keze felé. Tisztán látszott rajtuk, hogy a test némiképp elroncsolódott, de még kivehetőek voltak a vonásai. Tudták, ha két nappal később fejtik meg az üzenet

kódját, aligha lehetett volna a lány egykori szépségét észrevenni.

– Kár érte. – Bolt egy percre a fotók hatása alá került, de még idejében elfordult a többiektől, mintha csak a tetthelyen akarna szétnézni.

– Bizony – szólalt meg Page, aki szintén beállt a körbe.

Úgy gondolta, hogy ő mondja el a részleteket, és ezzel teszi hasznossá magát.

– A tetemen találtunk némi spermát, ami elásott holttestek esetében nagyon ritka, úgyhogy nem lehet itt régóta. A labor már vizsgálja.

– Igen, a test viszonylag jó állapotban került elő – tette hozzá az ezredes.

– Én nem csak erre utaltam, uram. Még most is érzem azt az édeskés illatot, maguk nem? – kérdezte Page.

Az ezredes a lyuk fölé hajolt. Az amerikai is ugyanígy tett.

– Mivel feltehetően egyikünk sem használ női parfümöt, ez csak a lányé lehetett – folytatta Page a gondolatot.

– A maga orra sosem hagy minket cserben, Page! – nyugtázta az ezredes. – Valóban, érzek valamit. Illatos tetthely. Ilyen még nem volt a praxisomban.

Boltnak sehogy sem tetszett az illatos kifejezés. Ha ő lenne a csoport vezetője, nem engedne meg magának efféle vicceket, de minthogy nem akarta megsérteni a magyar nyomozót, inkább elengedte a füle mellett.

– Hozzanak ide egy kutyát! – kiáltotta az ezredes a helyszínelők felé.

Page megjegyzése egyáltalán nem volt szokatlan a körükben. Mindenki tudta, hogy a fiatal nyomozó az egyetlen zsarú a magyar rendőrségnél, akinél hiperozmiát diagnosztizáltak gyerekkorában, vagyis olyan szaglással áldotta meg a sors, hogy akár nyomkereső kutyákkal is versenyezhetne, már ha érdekelné a jutalomfalat.

– Az, hogy a földszag és a holttest bomlási szaga

mellett is érezni lehet, sőt még a tetem hült helyénél is maradt belőle egy leheletnyi, azt jelenti, hogy nagyon erős parfümöt használt és feltehetően közvetlenül a gyilkosság előtt fújta a testére – közölte Bolt, aki tisztában volt Page képességeivel.

– A kisasszony nem időzött sokat a Normafánál – zárta a gondolatot.

Picur, a rendőrségi német juhász néhányszor körbeszaglásztta a tetthelyet izgatott farkcsóválás kíséretében. Szemmel láthatóan szagot fogott. Közben Page a földet kémlelte. Egy férficipő méretes nyomait látta mélyen belesüllyedve a talajba. Vagy testes a gyilkos, vagy a hátán cipelte a holttestet, akár egy zsákot, és a két test tömege összeadódva árulkodóan mély nyomokat hagyott.

– Az orvos szakértő majd kideríti – nyugtázta az ezredes, mintha csak Page fejéből olvasna. – Az viszont már bizonyos, hogy kinek a családját kell felkeresned.

Page egész jól érezte magát ezen a reggelen, de ettől a ténytől szinte azonnal görcsbe rándult a gyomra. Látott már vízihullát. Látott már olyat, aki szexuális élvezetből véletlenül megfojtotta ma-

gát, és negyvenfokos nyári hőségben, két hónapon át zárt kocsiban érlelődő tetemet is, amelyikre ő nyitotta rá az ajtót. Az volt az egyetlen melóban töltött pillanata, amikor elhányta magát. De még az sem érhet fel azzal a borzalmas élménnyel, amikor egy anyával kell közölni, hogy megtalálták a kislánya holttestét. Nem beszélve arról, hogy erre a feladatra a nyomozó agya önvédelemi üzemmódba kapcsol és beindította az ellentámadást.